

[Finansministeren.]

stilling, som skal indgå i de videre bolig-drøftelser.

Jeg kan ikke svare på, hvem der imellem anden og tredje korrektur har ændret selv-angivelsesblanketten. Jeg personlig læser jo ikke korrektur, så jeg har ikke ændret den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om særlig indkomstskat m.v.
[af Ove Jensen m.fl.].

(Lovforslag nr. 24. Fremsat 11/10 74).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Lovforslaget går ud på at ophæve loven om den særlige indkomstskat med virkning fra og med indkomståret 1974. Lad mig straks sige, at jeg ikke kan gå ind for dette lovforslag. Min holdning til problemerne omkring den særlige indkomstskat fremgår af det lovforslag, som jeg fremsatte i forrige samling, og som jeg har genfremsat ved begyndelsen af denne samling.

Da den særlige indkomstskat blev indført i 1958, var det hensigten, at fortjeneste ved afståelse af fast ejendom kun skulle beskattes som særlig indkomst, når det drejede sig om ekstraordinært store fortjenester. Ikke desto mindre har udviklingen medført, at der i dag betales meget betydelige beløb i særlig indkomstskat ved ganske

almindelig ejendomsoverdragelse. Efter min opfattelse er det en skadelig udvikling, vi her har oplevet. Den er skadelig for både strukturændring og generationsskifte i erhvervene. Jeg har derfor foreslået, at lovens regler om opgørelse af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom ændres, således at almindelige ejendomsoverdragelser får en stilling, som svarer til den almindelige hensigt med loven.

Om den provenumæssige side af sagen vil jeg sige, at den særlige indkomstskat i de senere år har indbragt et provenu i størrelsesordenen 600 mill. kr. om året, og heri er ikke medregnet de beløb, som aktieselskaberne betaler i selskabsskat af deres særlige indkomster. Det drejer sig altså om et ikke ubetydeligt beløb, og jeg er bestemt ikke enig med forslagsstillerne i, at staten og kommunerne uden videre kan undvære disse penge. Jeg har derfor også regnet med, at det lovforslag, som jeg selv har fremsat, skulle kunne gennemføres, uden at det samlede provenu ændres, og det er ikke mindst af denne grund, jeg samtidig med lempelserne for den almindelige ejendomsoverdragelse har foreslået en skærpelse for de ekstraordinært store fortjenester på fast ejendom.

Som jeg allerede har sagt, kan jeg ikke anbefale det foreliggende lovforslag; derimod vil jeg gerne opfordre til, at det af mig fremsatte lovforslag med de ændringer, der er deri, så hurtigt som muligt gennemføres her i folketinget.

Grünbaum (S):

Der er ikke noget som helst forbavsende ved dette lovforslag, tværtimod er det netop i højeste grad karakteristisk for hr. Glistrup og hans parti og alt det, hr. Glistrup selv står for i den offentlige debat. Forslaget er jo en ganske klar, ja, en brutal afdækning efter min opfattelse af det sande indhold i den glistrupske skattetankegang. Det er nemlig de arbejdsfri indkomster, der skal beskyttes. Det er jo, hvad lovforslaget går ud på. Hver gang vi her i folketinget har haft skatterne til behandling og har haft skatteforslag til behandling, der har sigtet på en skærpet skattekontrol, har vi i øvrigt også oplevet det samme — vi har også lige oplevet det — nemlig en rasende modstand fra fremskridtspartiet mod så-

[Grünbaum.]

danne forsøg på at opnå en bedre skattemæssig ligning og dermed større lighed i beskatningen her i landet.

Også lovgivningen om skat på kapitalgevinster er udtryk for, at man fra folketingets side, i hvert fald fra et stort flertals side, har ønsket, at der retfærdigvis skulle ske en beskatning af de arbejdsfri kapitalgevinster. Jeg tror også på, at adskillige af de vælgere, der har stemt på hr. Glistrups parti, vel nok har gjort det ud fra en antagelse om, at her kom der en mand, der skulle værne de små skatteydere. Og så afsløres det altså nu — ja, altså ikke for mig eller for mit parti, vi har jo vidst det hele tiden — for de mange, mange vildledte Glistrupvælgere, at det er lige præcis det modsatte, hr. Glistrups parti arbejder for: det er et værn for dem med de store arbejdsfri indtægter.

Og så en ting til. En rimelig beskatning af kapitalgevinsterne ved salg af jord og fast ejendom medvirker til at begrænse en del af de såkaldte legale skatteunddragelser, det er der ingen tvivl om. En ophævelse af loven vil altså få det modsatte resultat, nemlig nye og meget store muligheder for betydelige legale skatteunddragelser. Det er en politik, som alle med blot nogenlunde skattemoral må vende sig ganske klart imod, og vi kan naturligvis ikke medvirke til dette lovforslags gennemførelse.

I øvrigt er det noget lovjaskeri. Vi har jo noget, der hedder engangsindkomster af forskellig art, efterlønsordninger og meget andet, og de vil blive beskattet ganske urimelig hårdt, hvis loven om særlig indkomstskat blev ophævet, fordi denne lov for disse indkomster jo er en beskyttelse, den forhindrer nemlig, at disse indkomster bliver lagt oven i de normale årlige indkomster. De ville altså, hvis hr. Glistrups forslag virkelig blev gennemført, få en ganske uhyggelig beskatning.

At der er visse urimelige virkninger — det har finansministeren også været inde på — i de gældende regler, især for de mindre landbrug, det skal jeg gerne her sige klart, som jeg også sagde det ved førstebehandlingen af finansministerens lovforslag, er jo en ganske anden sag. I finansministerens forslag er der tale om eventuelle ændringer af den gældende lov, og her har vi altså

fra mit parti ganske klart givet udtryk for, at disse urimeligheder må fjernes, og det er jo et spørgsmål, som vi i folketingets skatte- og afgiftsudvalg drøfter i forbindelse med finansministerens lovforslag om en ændring af loven om særlig indkomstskat. Disse drøftelser vil vi selvfølgelig fortsætte, og vi vil også fortsætte dem ud fra en positiv linje i retning af det, finansministeren var inde på. At finansministeren og jeg og regeringen og mit parti så er uenige om andre punkter inden for hele denne lovgivning om særlig indkomstskat, skal heller ikke skjules, det ved også alle. Vi mener, at finansministeren går for vidt i sit lovforslag, men det er jo ikke det, der er til behandling her i dag. Jeg har kun følt trang til at sige ligesom finansministeren: mit parti, socialdemokratiet, er klar over, at der er urimeligheder i den gældende lov, særlig over for de mindre landbrugere, men også andre, og disse urimeligheder vil vi gerne være med til at rette.

Det er en positiv linje, og vi må aldeles afvise hr. Glistrups partis lovforslag om en total ophævelse af denne lovgivning.

Svend Andersen (Roskilde amt) (FP):

Den skat, vi her står over for, er af en ganske ringe provenumæssig betydning. Den indbringer, som finansministeren lige sagde, kun ca. 600 mill. kr., men dens administrative ulemper er ganske enorme, og de står selvfølgelig i et kraftigt misforhold til det ringe provenu, som denne skat indbringer.

Hertil kommer, at denne skat medfører andre betydelige gener. Den indebærer nemlig for samfundet, at indehaverne af tusinder af små virksomheder, det være sig inden for landbruget eller inden for byerhvervene, trækker tidspunktet for deres selvpensionering ud. Hermed forsinkes de et nødvendigt generationsskifte, og i masser af tilfælde bliver de simpelt hen nødt til at lukke virksomheden, fordi det ikke kan betale sig for dem at sælge, idet de så bliver nødt til at anskaffe sig et nyt parcelhus og der derved udløses en kraftig kapitalvindingsskat. Kapitalvindingsafgiften bevirker altså, at Danmarks jord ikke bliver udnyttet effektivt, og at det produktionsapparat, som man har i byerhvervene, ikke får en dynamisk og fremadstræbende ledelse. Et så-

[Svend Andersen (Roskilde amt.)]

dant ressourcespild har vi ikke råd til, og vi bør derfor afskaffe denne afgift hurtigst muligt.

En tredje ulempe ved kapitalvindingsafgiften er, at den også udløses ved ekspropriationer. Dette giver ofte grove uretfærdigheder; f.eks. ejer en næringsdrivende et stykke jord, som det offentlige ønsker at bygge motorvej på, så køber det offentlige dette stykke jord, og den næringsdrivende skal betale kapitalvindingsafgift. Når han herefter igen skal ud at købe et tilsvarende stykke jord til erstatning for det foregående, ja, så er han altså blevet kapitalvindingsafgiften fattigere.

Det nytter ikke noget, at man, som finansministeren også var inde på, kommer med disse bestandige lovændringer. De har kun bevirket, at lovteksten efterhånden fremtræder i en helt uacceptabel skikkelse, som hverken borgerne eller embedsmændene kan finde rede i. Der er ingen anden udvej end at rydde grunden helt og få denne afgift helt afskaffet. Regeringens initiativ ved at foreslå nogle nye lapperier vil kun gøre miseren endnu værre.

Jeg vil herudfra på det varmeste anbefale dette høje ting at give dette forslag en særdeles velvillig behandling i udvalget.

Jens Foged (V):

Venstre finder ikke, at den gældende lov med hensyn til særlig indkomstskat er i orden og rigtig, og derfor har vi støttet det forslag, som finansministeren har fremsat. Vi finder, det er mere positivt at samarbejde om det forslag, som finansministeren har fremsat, og som behandles i skatteudvalget for tiden, og vi finder egentlig, at fremskridtspartiet burde medvirke til det i stedet for at komme med et forslag, som partiet må være vidende om at der ikke er mulighed for flertal for i dette folketing på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til generationsskiftet, som er omtalt her i dag, så er der netop i det af finansministeren fremsatte forslag taget

højde for, at generationsskiftet skal kunne ske i videst mulig udstrækning, uden at der kommer særlig indkomstskat.

Vi erkender, at der bør være dette friløb for generationsskiftet, men vi erkender også, at omkring store byområder, hvor der sker meget stærke pristigninger af samfundsmæssig art, bør der være en lovgivning på dette område. Det er én af årsagerne til, at vi ikke kan medvirke til, at loven fuldstændig bortfalder.

Må jeg til belysning af det ordvalg, som man fra fremskridtspartiets side efterhånden anvender i forbindelse med sine lovforslag, lige citere nogle passager. I forbindelse med det forslag, som var til behandling før, vedrørende skattekontrolløven, slutter man bemærkningerne i betænkningen således:

„Alt i alt må forslaget derfor stemples som noget af det mest afskyelige statsdirigereri, som hidtil er forekommet i dansk lovgivningspraksis.“

Det var én sætning, vi har fået i dag. Den næste sætning er fra slutningen af bemærkningerne til det foreliggende forslag, hvor man skriver:

„I øvrigt er dens påståede fordele jo først og fremmest af mere befolkningspsykologisk karakter for de politikere, som dyrker udviklingen af misundelseskomplekser.“

Det er ordvalg og ordbrug, som ikke har nogen som helst relation til de forslag, der behandles her i folketinget. Jeg finder, man på den måde har stemplet sig selv som stående uden for normal lovgivning.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte forslaget om at ophæve loven om kapitalvindingskat. Hvis dette lovforslag blev gennemført, så ville vi have den tilstand her i landet, at alle arbejdsindtægter blev beskattet, mens arbejdsfri indtægter, sådan som de kan fremkomme f. eks. ved de store jordgevinster, skulle være uden beskatning. Det ville være en helt urimelig tilstand.

Når jeg har sagt det, så vil jeg gerne til-

[Bernhard Baunsgaard.]

føje, at jeg håber, vi meget snart når til et resultat med det lovforslag, som finansministeren har fremsat angående den gældende lov om kapitalvindingsskat. Den gældende lov er gennemført af socialdemokrater og SF imod radikale stemmer. Jeg sagde dengang, at den udformning, som man gav den, ville gøre loven erhvervsfjendsk. Jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at det var rimeligt, vi kom til ende med forhandlingerne, og jeg kan ikke godkende den måde, finansministeren har fremsat sit forslag på. Det er at falde i den anden grøft. Det er nu engang ikke bedre at smutte op fra venstre grøft og så ryge i højre grøft; vi skulle gerne blive midt på vejen.

Jeg vil gerne gentage, at det, der skal beskattes, det er den gevinst, den ekstra gevinst, man skaffer sig uden spor arbejde, og det er horribelt, at et parti i dette folketing kan foreslå, at de arbejdsfri indtægter skal være skattefri.

Juul-Madsen (KF):

Det konservative folkeparti betragter fremskridtspartiets forslag som et parade-forslag, hvad partiet selvfølgelig også selv er klar over. De ved bedst selv, at så let kan man ikke løse problemerne i forbindelse med den danske skattelovgivning. Når man sådan uden videre ophæver en lov, så er der mange bestemmelser, der falder bort, og derved kommer der mange nye ting ind, som der i forslaget ikke på nogen måde er taget højde for — man har ikke engang forsøgt at gøre det.

Det har været nævnt, at en række engangsydelser, som i øjeblikket ikke beskattes, fordi der i denne lov er et bundfradrag på 6.000 kr., f. eks. hædersgaver og jubilæumsgratialer, efter forslaget vil blive beskattet. Jeg kan tilføje, at de bestemmelser, der i dag gælder, om, at man i forbindelse med erhvervelse af en bestemt form for ejendom kan afskrive på goodwill, også vil bortfalde. Omvendt vil maskiner, som er nedskrevet til nul, kunne sælges, uden at de kommer ind under nogen form for beskatning. Man kan altså ikke bare komme med sådan et forslag og sige: nu bortfalder loven, så er alt godt, og så er alt lykkeligt.

Det konservative folkeparti er ikke nogen varm tilhænger af lov om særlig indkomst-

skat, men vi foretrækker at arbejde på den måde, at vi i forbindelse med det forslag, som finansministeren har fremsat, vil gøre vort til at forbedre bestemmelserne i lov om særlig indkomstskat så meget, at det er en lov, som erhvervslivet kan leve med, og en lov, som ikke på en urimelig måde griber ind over for de dele af erhvervslivet, der arbejder og handler på sædvanlig og normal vis.

Det har vi meget stærkt tilkendegivet, ligesom vi også meget stærkt har tilkendegivet, at vi ikke på nogen måde kan bakke de synspunkter op, der jo også er fremført i forbindelse med finansministerens forslag, nemlig om, at parcelhusene skal inddrages under loven. Vi skal gøre vort til, at dette ikke vil ske. Vi har altså den opfattelse, at det, der er realistisk, når man ønsker en lov om særlig indkomstskat, som er til at leve med for befolkningen og for erhvervslivet, det er at forsøge med den indflydelse, man har, at forbedre lovgivningen. Det mener vi befolkningen, erhvervslivet og skatteyderne er bedst tjent med.

Tanker, der går ud på fuldstændig at fjerne en lov, således som fremskridtspartiet her ønsker det, kan man fremsætte, det kan man gøre ti gange, og det kan man gøre tyve gange, det er ganske ligegyldigt, det kan ikke gennemføres. Men vi har den opfattelse, at der i folketingets skatteudvalg er så megen forståelse for problemer, der er affødt af lov om særlig indkomstskat, at et flertal kan finde sammen og løse disse problemer, således at lovgivningen bliver mere rimelig, således som jeg allerede har nævnt det. På det grundlag vil vi fortsat arbejde vedrørende denne sag.

Poul Boeg (CD):

Som den radikale ordfører nævnte, drøfter vi jo her afskaffelse af en lov, som i sin tid blev vedtaget af socialdemokratiet og SF. Den radikale ordfører pointerede, at det var ikke med hans partis medvirken, og jeg vil gerne sige, at hvis centrum-demokraterne på det tidspunkt havde eksisteret og været repræsenteret i tinget, så ville vi heller ikke have medvirket ved denne lovs tilblivelse.

Forslaget hænger jo nøje sammen med det forslag, som regeringen har fremsat, og som flere andre ordførere har henvist til. I forbindelse med dette regeringsforslag havde

[Poul Boeg.]

vi lejlighed til at gøre rede for vore synspunkter. Det gjorde vi under førstebehandlingen den 9. oktober, og jeg kan i det væsentlige henvise til, hvad vi sagde dengang men vil dog gerne trække enkelte punkter frem.

Der er efter vor opfattelse i hvert fald visse områder, hvor loven, som den nu virker, er absolut urimelig. Det gælder først og fremmest, hvor der er tale om ekspropriation. Ekspropriation er som bekendt en tvungen afståelse, en afståelse, hvor grundloven klart og tydeligt foreskriver, at der skal ydes fuldstændig erstatning. Det er vor opfattelse — og jeg vil gerne sige det så klart som muligt — at det er ikke i overensstemmelse med dette grundlovsbud, hvis man efter at have ydet en erstatning derefter med den anden hånd tager en stor del af erstatningen via en kapitalvindingsskat. Med andre ord: på dette punkt er vi enige med fremskridtspartiet i, at der kunne være grund til en ophævelse af loven.

Vi var også dengang inde på det, som andre ordførere har berørt, nemlig at i en række situationer virker loven urimeligt, det gælder ikke mindst de ofte omtalte generationsskifter og strukturændringer. I det hele er det centrale i problemstillingen vel det, som også finansministeren nævnte, nemlig at den oprindelige, meget rimelige hensigt med loven, nemlig at ramme visse meget store arbejdsfri indtægter, den gælder ikke længere, fordi udviklingen er løbet fra loven, der nu får nogle urimelige virkninger.

På den anden side mener vi også, at fremskridtspartiets forslag om en total ophævelse går alt for vidt. Det mener vi af en række grunde. For det første giver loven jo nu et provenu på omkring 600 mill. kr. Dette provenu er der altså brug for. Hvis man ophævede loven, måtte man skaffe andre udveje til at få det samme provenu. I så henseende giver forslaget ingen anvisninger.

For det andet er der, som det fremgår af det, jeg har sagt, en del tilfælde, hvor vi indrømmer, at det vil være rimeligt at pålægge beskatning.

For det tredje er der, som det blev nævnt af hr. Grünbaum, omvendt en del særlige tilfælde, hvor man kan sige, at den nugældende lov ligefrem virker som en beskyttelse

for skatteborgeren, i den forstand at havde man ikke denne lov, ville visse beløb komme ind under almindelig indtægtsbeskatning, altså en højere beskatning.

Sammenfattende vil jeg gerne sige, at centrum-demokraterne ville være mere tilbøjelige til at se positivt på en kapitalvindingsskat, hvor det drejer sig om omsætning af fast ejendom — der jo nok provenumæssigt er det mest centrale punkt i det — hvis vi først kunne få opfyldt nogle af vore programpunkter, som vi tillægger særlig betydning. Det er, som det vist er velkendt, dels dette, at vi skal have afskaffet alle grundskatter, al skat på jord, dels at vi skal have taget boligen fuldstændig ud af skatten.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vort standpunkt til denne lov er altså, at den skal ikke totalt ophæves, men der er et udtalt behov for en revision. Det er netop det, vi er i gang med på basis af finansministerens forslag. Vi vil fortsætte med at arbejde med dette i udvalget. Vi er helt enige i det, som hr. Jens Foged sagde, at den naturlige arbejdsprocedure vil være at tage udgangspunkt i finansministerens forslag, og vi vil navnlig også gerne understrege, at vi tillægger det afgørende betydning at få dette revisionsarbejde afsluttet så hurtigt som overhovedet muligt, i alt fald således, at de ændringer, der kan opnås enighed om her i tinget, kan blive gennemført endnu i år, således at de kan få virkning fra 1975.

Ømann (SF):

De mange ord og den megen alvor, der ofres på denne her lovgivning, står i og for sig i modsætning til, hvilken vægt denne lovgivning har. Det er en kuperet, elendig og utilstrækkelig lovgivning, vi har på dette område. I 1973 indbragte alle disse anstrengelser, alle disse udviklede regler, 600 mill. kr. Det er beskedent efter den målestok, som man i øvrigt anlægger i skatteanliggender, det er i særdeleshed et beskedent tal i forhold til det milliardbeløb, der hvert år ophobes i arbejdsfri indtægter.

Men naturligvis, det må da smerte finansministeren, hvor han skal skaffe de 600 mill. kr. fra, og det er da nok værd at ofre et par ord på, for hvor skulle man nemlig få dem fra? Fra arbejdsindtægterne. Det er altså det, dette forslag går ud på, at der skal ske en social omfordeling, og det er den arbej-

[Ømann.]

dende del af befolkningen, der skal bære den lettelse, som en klasse af velhavere i det store og hele høster ind på disse arbejdsfrie indkomster. Det måtte jo egentlig ligge finansministerens hjerte meget nærmere at lægge hånd på nogle af disse inflationsbefængte, inflationsfremkaldende milliarder netop i denne situation. Og det kan da godt være, at finansministeren gerne ville det, men hovedsagen er, at regeringen vil det ikke. Den vil hellere først angribe folks løn og angribe deres sidste værn mod inflationen, som bl. a. disse arbejdsfri indtægter er med til at fremkalde, altså dyrtidsreguleringen. Det skal vi tale om senere i dag.

Ja, man kan jo ikke blive meget oprørt, når man ser, at man vil afskaffe en så beskeden lov, men ikke desto mindre så har jeg ikke tabt håbet om, at folk vil se fornuften i, at man udvider denne lovs anvendelsesområde, og derfor vil jeg så absolut modsætte mig gennemførelsen af dette forslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der skal ikke herske tvivl om, at kristeligt folkeparti er imod visse dele af loven om særlig indkomstskat. Der skal heller ikke herske tvivl om, at jeg i mangfoldige år har kæmpet imod, at man skal beskatte inflationen, for i det øjeblik man beskatter inflationen, så skaber man inflation. Men meningen med denne såkaldte kapitalvindingskat var sådan set ikke at beskatte inflationen. Meningen var jo at beskatte de reelle kapitaldannelser, kapitaldannelser, som ligger ud over inflationen. Jeg kunne godt tænke mig at få at vide, om fremskridtspartiet ønsker at påstå, at disse kapitaldannelser ikke er noget, som samfundet har skabt, om man tør vove at påstå, at det er det enkelte menneske, der har skabt disse kapitaldannelser, som ligger ud over inflationen. Inflationen, indrømmer jeg, har samfundet skabt og ikke den enkelte, men det drejer sig om de reelle kapitaldannelser.

Det undrer mig, at man ikke rører ved sådan noget som frigørelsesafgiften. Den ser det jo ud til at man fra fremskridtspartiets side vil beholde, og det er vel nok, fordi den er så blid. Her er der jo en reel kapitaldannelse, her er ikke noget med inflationsgevinster, det er en reel kapitaldannelse,

som man beskatter blidere, end man ellers beskatter ved almindelige landbrugsejendomme.

Jeg skal da give fremskridtspartiet ret i, at der er mange urimeligheder i den lov, vi har. Jeg finder det ganske urimeligt, at jeg på et sommerhus har lov til at tjene en kvart million kr. på 5 år, mens min kære nabo, som altså er landmand, ikke på 40 år har lov til at tjene 150.000 kr. Det kan man jo nok sige er ganske urimeligt, men derfra og så til at sige, at man ikke skal beskatte reelle kapitalgevinster, dér er dog et langt skridt. Dette må vi have ændret, sådan at den lille mand ikke skal beskattes af den inflation, der har givet sig udslag i prisen på hans ejendom, eller som giver sig udslag i prisen på hans ejendom, derimod må det være de reelle kapitaldannelser, vi beskatter.

Jeg må også gentage, som jeg vist har sagt før, at i det øjeblik man beskatter en kapital, som er inflationsskabt, suger man kapital ud af erhvervet, og man får kun en ny inflation, omkostningerne stiger i det erhverv, som man suger kapital ud af, så man må skaffe fornyet kapital til at betale den inflation, som man skabte ved at op-suge kapital fra erhvervet. Derfor vil jeg gå så langt, at jeg med fremskridtspartiet vil sige: al inflationsskat vil jeg være med til at afskaffe. Men jeg mener, vi med det forslag, som er fremsat af regeringen, har en mulighed for at nå i alt fald den bedste del af vejen til, at vi ikke beskatter inflationen, men virkelig beskatter endnu hårdere disse reelle kapitaldannelser, som folk ikke selv har skabt, men som samfundet har skabt.

Om end der kan være lidt sympati for fremskridtspartiets forslag, så må jeg sige, at jeg havde fundet det mere formålstjenligt, om fremskridtspartiet var gået ind i et seriøst arbejde vedrørende det forslag, der ligger, for at få det bedst mulige ud af det, som nærmer sig den målsætning, partiet har med hensyn til kapitalvindingskatten.

Knud Jespersen (DKP):

Nu er debatten jo også kommet til at omfatte, at man skulle afskaffe inflationen, og det lyder naturligvis glimrende. Jeg er enig i den sag, at det var noget af det, man burde gøre, men det er jo ikke det, det foreliggende forslag tilsigter. Det tilsigter deri-

[Knuud Jepsersen.]

mod helt at afskaffe den smule beskatning, man foretager af de store arbejdsfrie indtægter, spekulationsindtægter medtaget, og af indtægter, der er fremkaldt af den samfundsmæssige udvikling.

Det kan nok ikke forbavne, at det er fremskridtspartiet, der fremsætter det forslag. Fremskridtspartiet, der startede med at forklare, at alle indtægter under 60.000 kr. burde være skattefrie, og som i lange forligsfors handlinger var helt nede på en tredjedel af dette. Nu foreslår man altså, at man helt skal ophæve denne lov, sådan at disse kapitalgevinster unddrages beskatning. Når man så har fået denne lov ophævet, ja, så skal man naturligvis kræve noget mere op af de folk, man kan kontrollere, og det vil sige af lønarbejderne. Vi finder det både antidemokratisk og asocialt i hele sin karakter, og vi finder det så urimeligt, at man i en tid, hvor man henstiller til alle mulige om at spare og holde igen, burde have sparet folketinget for et forslag af denne karakter.

Vi ved, at gigantbeløb hvert år unddrages beskatning i Danmark, og at den store del af de 18-19 mia kr., der er ubeskattet, stammer fra folk, der har gevinster på forskellige leder og kanter, og som kan udnytte den skattelov, der er, som selv kan afgøre, om de vil betale skat. Vi kender jo også fra millionærundersøgelserne, hvor mange af disse der betaler skat.

Forslaget er altså vendt imod lønarbejdere og tjenestemænd og i sin karakter af en sådan art, at man helt vil miste enhver kontrolmulighed, enhver indsigtsmulighed, over for disse kapitalgevinster. Vores princip er, at al fortjeneste skal underkastes beskatning, og al indtægt skal også være kontrollerbar, sådan at man får en større grad af lighed og en mere demokratisk og en mere socialt progressiv skattelovgivning. Man når det modsatte, om man fulgte fremskridtspartiets forslag. Af den grund vil vi med al magt vende os imod, at dette forslag nyder fremme, endsige opnår et flertal i det høje ting.

Flygaard (DR):

Indledningsvis skal jeg henvise til, hvad jeg på mit partis vegne tidligere har sagt under debatten omkring den særlige indkomstskat. Den nuværende lov om særlig

indkomstskat virker på mange måder urimelig. Vi har her fået nævnt generationsskifteproblemet, og vi har også fået nævnt de problemer, der er omkring ekspropriation, og det er da givet, at det er ting, der skal rettes. Regeringen har også ved finansministeren fremsat et forslag. Det synes vi heller ikke er særlig godt.

Hr. Arne Bjerregaard gjordenogle bemærkninger omkring inflationen. Der er i hvert fald kun tale om at beskatte inflationen i de tilfælde, hvor der ikke er nogen fremmedkapital i den pågældende virksomhed. I samme omfang som der er tale om, at en del af kapitalen er fremmedkapital, er der i høj grad tale om, at egenkapitalen som følge af inflationsudviklingen får en ekstra gevinst oveni.

Jeg har med glæde noteret mig bemærkningerne fra hr. Svend Andersen (Roskilde amt) om, at den nuværende lovgivning medfører en på mange måder u hensigtsmæssig anvendelse af den nuværende jordmængde. Hvis fremskridtspartiet vil være med til at gennemføre en jordreform eller bare et stykke hen ad vejen, ja, så åbner der sig måske visse muligheder for, at vi kan komme et stykke hen ad vejen med det, fremskridtspartiet foreslår her i dag. Jeg vil i øvrigt gerne minde om, at mit parti har genfremsat forslaget om en jordreform. Det er nu helt oplagt et problem, der også indgår i den problemkreds, der her er blevet rejst.

Birgit Busk (U):

Den særlige indkomstskat har mange ulemper og kun få fordele, om overhovedet nogen. Jeg har ikke kunnet finde dem. Den særlige indkomstskat er en særskat på generationsskiftet. Den hæmmer eller umuliggør i mange tilfælde en landejendoms eller en byvirksomheds overgang fra forældre til børn. Den er både alderdomsfjendsk og ungdomsfjendsk. Den tvinger den ældre generation til at blive ved styret langt ud over det rimelige, og den lægger sten i vejen for, at den unge generation kan få mulighed for at udnytte sine kræfter, sine evner og sit initiativ. Den er skadelig både for de enkelte, som rammes, og for hele samfundet, som har så hårdt brug for den dynamik, der ligger hos ungdommen. Den særlige indkomstskat er en særskat på den bevægelighed i befolkningen, som vi også har hårdt brug for. Den

[Birgit Busk.]

stavnbindes de hundredtusinder af mennesker, som selv ejer deres bolig, til det sted, hvor de bor, selv om der er brug for deres arbejdsindsats andre steder i landet, og den straffer dem, hvis de flytter og som følge heraf må afhænde deres bolig.

Den særlige indkomstskat er en særskat på følgerne af den inflation, der har drevet priserne på værdierne op i det urimelige, målt i kroner, uden at værdierne i sig selv er blevet større. Den er i sit inderste væsen en konfiskation af privat kapital, som kunne være anvendt til at sikre arbejdspladser og dermed arbejdere indtægt, mens den nu i stedet ender i en bundløs statskasse kun til gavn for dem, der skal administrere konfiskationen.

Den særlige indkomstskat bør ikke mindst som følge af de økonomiske vanskeligheder og den store arbejdsløshed, vi står midt i, ophæves jo før jo hellere. Jeg kan uden reservation tilslutte mig forslaget om dens ophævelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ove Jensen) (FP):

Loven om kapitalvindingsskatten er en af de værste love, der er vedtaget her i Folketinget, fordi den hindrer, at landets produktionsapparat bliver udnyttet fuldt ud. I en tid med stigende arbejdsløshed og øget betalingsbalanceunderskud er der al mulig grund til at indrette lovgivningen på en sådan måde, at erhvervslivet generes mindst muligt og ikke bliver tappet for den kapital, som er nødvendig, for at virksomhederne fremover kan holde produktionen i gang til gavn for landet, i den nuværende situation i særdeleshed af hensyn til beskæftigelsen.

Kapitalvindingsskatten virker som en bremseklo på omsætningen af landets faste ejendomme og andre kapitalgoder, ved at sælgerne i mange tilfælde ikke engang kan få udbetaling nok til at betale skatten. Resultatet er, at mange ældre virksomhedsindehavere både inden for landbrug og industri på grund af kapitalvindingsskatten er tvunget til at beholde deres virksomheder og køre videre med en for lille produktion til skade for både samfundsøkonomien og beskæftigelsen, hvilket samtidig forhindrer, at unge og driftige folk, der både har lyst og energi til at overtage disse

virksomheder, kan komme til at udfolde deres virkekrang.

Inden for landbruget har det været meget almindeligt, at et ungt par købte en mindre ejendom og så efter nogle års indsats solgte denne og købte en større, fordi de nu bedre kunne magte det økonomisk og var interesseret i at lave en større produktion. Det forhindrer kapitalvindingsskatten også i dag, og det er helt urimeligt, fordi landbruget her har helt specielle problemer. Det er ikke her muligt som for andre virksomheder at udvide efter behov, specielt ikke hvad planteproduktionen angår. Den eneste reelle mulighed for en produktionsudvidelse er oftest at sælge ejendommen og købe en anden. Men det kan som sagt ikke lade sig gøre på grund af kapitalvindingsskatten, og resultatet er altså, at samtidig med at en produktionsudvidelse bliver forhindret, er stavnsbåndet i realiteten blevet genindført.

Når en ejendom er købt for 100.000 kr. og efter nogle års forløb måske kan sælges til 200.000 kr., så kaldes det for kapitalvinding. Sandheden er imidlertid, at hvis sælgeren vil købe en tilsvarende ejendom, så koster den også 200.000 kr., så der er ikke nogen kapitalvinding herved. Det, man får konstateret, er blot, hvor stor pengeforringelsen har været i de forløbne år på grund af inflationen.

Hvis der skulle være tale om en kapitalvinding, så skulle prisstigningen på fast ejendom have været større, end f.eks. stigningerne i lønninger har været, og det er ikke tilfældet. Det, der sker, er altså, at de frie erhverv ud over alle andre skatter også betaler skat af inflationen ved flytning, ved erhvervsskifte og ved erhvervsophør.

Ud over de her nævnte forhold er kapitalvindingsskatten også med til at presse priserne på jord og fast ejendom op med deraf følgende øget obligationsmasse og yderligere kursfald, altså en forøgelse af vore aktuelle problemer.

For at få balance i handelen med udlandet skal Danmarks eksportværdi øges med 8-10 mia. kr. om året fremover, og det kan blive meget svært at komme op på en sådan forøgelse af eksporten, som er afhængig af mange ting. Men en ophævelse af kapitalvindingsskatten er et skridt på vejen, og den vil virke fremmende på både produktion og beskæftigelse. De provenumæssige netto-

[Ove Jensen.]

virksomheder vil være meget beskedne, i kraft af at kapitalvindingsskatten hæmmer den almindelige indkomstdannelse.

Nu kunne jeg jo forstå, at der ikke var særlig stor tilslutning til forslaget. For det første kunne finansministeren ikke gå ind for det. Han mener ikke, at staten og kommunerne kunne undvære dette beløb. Det er nu nok et spørgsmål, om ikke den særlige indkomstskat sinker eller forhindrer produktionen så meget, at der slet ikke vil blive tale om noget provenutab, hvis den blev ophævet.

Med hensyn til hr. Grünbaums ord om, at det var karakteristisk for os, og det var en afdækning af det sande indhold, så synes jeg nok, at det var skrappt sagt, at det skulle være de arbejdsfri indkomster, der skal gå fri. Der er jo ikke tale om nogle arbejdsfri indkomster, fordi en mand har en ejendom, som stiger på linje med den almindelige inflation. At vi ikke vil værne om de små i samfundet, er i hvert fald fuldstændig usandt, for alle vores forslag er netop gået ud på at værne de små i samfundet, i hvert fald vores skatteforslag. Det sidste var en skattefri bundgrænse på 19.000 kr. Det er i hvert fald helt oplagt, at det vil værne de små i samfundet.

Hr. Arne Bjerregaard var næsten enig med os i forslaget. Han ville heller ikke beskutte inflationen, men det er netop det, der bliver gjort i dag. Det er jo inflationen, der bliver beskattet. Når der ikke sker større værdistigning for fast ejendom end den almindelige inflation, så er det jo kun inflationen, der bliver beskattet, og ikke andet, og det vil altså sige, at ud fra det, hr. Arne Bjerregaard har sagt, skulle han være fuldstændig enig med os i, at kapitalvindingsskatten skulle afskaffes.

Jens Foged (V):

Hr. Ove Jensen fremkom med ganske bestemte eksempler, som om de indeholdt al visdom omkring beskattningen, og nævnte bl.a. som et eksempel, at hvis en borger købte en ejendom til 100.000 kr. og så efter få år solgte den igen for 200.000 kr., så skulle han svare kapitalvindingsskat. Efter det af finansministeren fremsatte forslag, som behandles nu — ja, for øvrigt også efter den lovgivning, som vi har i dag — så vil

han efter 6-8 års forløb ikke skulle betale skat af det, selv om ejendommen stiger til 200.000 kr. Det ville altså være godt, om det ærede medlem ville medvirke til det forslag, som finansministeren har fremsat, så ville sådanne tilfælde ikke kunne fremkomme. Beskatning fremkommer kun med et ganske lille beløb, som loven er i dag, men man bruger altså i propagandaen dette, at de 100.000 kr. efter få års forløb er blevet til 200.000 kr. på grund af inflation, og at det udløser beskatning. Det er ikke korrekt.

Glistrup (FP):

Hr. Jens Foged sluttede sit første indlæg med at bebrejdede fremskridtspartiet, at vi skriver vore lovforslags bemærkninger på et markant nudansk. Hvis hr. Jens Foged havde lyttet til debatten, til hr. Grünbaums indlæg og de andres indlæg, så ville han opdage, at vi ikke ligefrem sætter os udenfor ved at høre til de uartigste her i tinget i vores sprogbrug. Jeg tror snarere, vi kan sige, at dér er vi måske partiet i midten — mellem hr. Jens Fogeds parti og de bemærkninger, vi hørte fra flere af ordførerne.

Skal vi afdramatisere det, der blev sagt om denne sag imod fremskridtspartiets forslag, så gik det jo stort set ud på, at man fandt det mindre heldigt, at vi vil afskaffe beskattningen af de arbejdsfrie indkomster på et tidspunkt, hvor de arbejdsskabte indkomster rammes så umådelig hårdt som de gør. Det er i og for sig en betragtning, som der kan være meget sundt og fornuftigt i. Nu vil jeg i al beskedenhed minde om, at det, fremskridtspartiet står for, det er i allerhøjeste grad også at afskaffe indkomstskatten på de arbejdsskabte indkomster. Problemet er altså, om denne kapitalvindingsskat, som udgør 1 pct. af det samlede indkomstskatteprovenu, skal afskaffes i den ene ende eller i den anden ende af aftrapningen af indkomstskatten. Her var det, som de ærede tingsmedlemmer vil vide, vor opfattelse, som vi gav udtryk i det lovforslag, vi fremsatte i januar måned i år, at afskaffelsen af kapitalvindingsskatten skulle høre til i sidste ende af afviklingen i indkomstskatten, kapitalvindingsskatten skulle afvikles sammen med sidste rate af skatten på de arbejdsskabte indkomster.

Når fremskridtspartiet har ændret stilling og altså har flyttet afskaffelsen af denne

[Glistrup.]

procent af indkomstskatten fra at ligge i slutningen af indkomstskatteafviklingen til at ligge i begyndelsen af indkomstskatteafviklingen, så hænger det sammen med, at der jo er sket noget i samfundet i løbet af året 1974, nemlig at vi har fået en nok så uhyggelig og væmmelig arbejdsløshed. Skal vi genskabe arbejdspladser i dette land, så gælder det om, at erhvervsvirksomhederne, arbejdspladserne, kommer i hænderne på indehavere, som virkelig er dynamiske folk, folk, der kan skabe et produktionsgrundlag o.lign. Det er derfor af hensyn til arbejdsløsheden, fremskridtspartiet har ændret standpunkt med hensyn til, hvornår kapitalvindingsskatten skal afskaffes, og altså mener, den skal afskaffes nu.

Det er aldeles forfejlet, når vi hørte fra hr. Grünbaum og hr. Ømann og hr. Knud Jespersen, og hvem vi ellers hørte det fra, at der er noget som helst arbejderfjendsk i det lovforslag, vi fremsætter her, det er simpelt hen for at være med til på en hensigtsmæssig måde at skabe arbejdspladser, jo før jo bedre.

Men selvfølgelig skal det bedste ikke være det godes fjende. At vi har opstillet det fyrtårn, hvorefter man må sejle på det hav, det her drejer sig om, at det er det mål, der skal nås, at kapitalvindingsskatten helt afskaffes, det skal da ikke hindre, at vi meget gerne undervejs vil nå de resultater, vi kan nå. Derfor kan vi fuldt ud tilslutte os de opfordringer, der blev givet til os bl.a. fra hr. Juul-Madsen, fra hr. Poul Boeg og hr. Jens Foged. Kan vi ikke nå det rigtige — og det af hensyn til bekæmpelsen af arbejdsløsheden rigtige — på nuværende tidspunkt, ja, så er det da rart, at vi må søge at opnå forbedringer. Hvis bare finansministeren fra sit forslag vil slette denne forfærdelige paragraf om en kapitalvindingsskat på 75 pct., så skal han meget gerne få vor støtte til den øvrige del af forslaget. Men det er jo sandheden om det forslag, som hr. Jens Foged priser så meget, at man skal til at opkræve en kapitalvindingsskat på 75 pct., som jo navnlig vil ramme ved generationsskifte o.lign. ved slægtsgårde, hvor anskaffelsessummen er særlig lav, fordi der har været tale om en familiehandel i det foregående led. Det er den meget sorte plet på finansministerens forslag. Kan vi få den

væk, så er vi i hvert fald tilbøjelige til at hjælpe forslaget frem, så vi får en bedre kapitalvindingsskattelov.

Det allerbedste er dog at få loven helt væk. Der er jo ingen penge i den. 1 pct. af hele beskatningen. Det er selvfølgelig ikke sandt, at vi vil vælte beslutningen over på de arbejdsskabte indkomster; vi har anvist mere end rigeligt med besparelsesmuligheder i de sparenotater, som vi har fremlagt, til finansiering også af afskaffelsen af denne ækle skat, som først og fremmest hæmmer beskæftigelsen i dette land.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige til hr. Flygaard med hensyn til fremmed kapital i en ejendom, at jeg er da helt med på, at der selvfølgelig er en vis fremmed kapital, når man overtager en ejendom, men som jeg har sagt før: hvad vedkommer det staten? Det må være et forhold, som må løses imellem kreditor og debitor; det er jo ikke staten, der har ydet dette lån. Det, som debitor vinder, det vil kreditor tabe — eller omvendt. Det er ikke noget, som staten er indblandet i.

Hr. Ove Jensen sagde, at kapitalvindingsskatten på landbrugsejendomme kun er en inflationsbeskatning. Det er ikke rigtigt. Vi har jo netop i denne beskatningsform indført en hel masse pæne regler for ikke at ramme nogen for hårdt, og vi har det variable tillæg, som netop forudsætter, at der sker en bestemt inflationsstigning. At inflationsraten så er blevet større end de 6 pct., ja — det er derfor, vi nu må lave loven om og regne med en højere procent, fordi inflationen er kraftigere. Hvis vi kan nå en passende procent — eller nå en variabel procent, som var det mest hensigtsmæssige, men som ikke administrativt er så let at arbejde med — ja, så har vi netop fritaget alle inflationsgevinster, og så rammer vi netop den kapitaldannelse, som samfundet har skabt, og som ikke er inflationsskabt.

Lad mig endelig sige til hr. Glistrup: det glæder mig, at vi kan få et samarbejde og nå et stykke frem mod fyrtårnet; så kunne det også være, vi kunne slå en handel af om de 75 pct.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg lyttede med stor omhu og opmærksomhed til, hvad der blev sagt, da hr. Gli-

[Bernhard Baunsgaard.]

strup talte. Hr. Glistrup delagtiggjorde os bl. a i sine tidligere principper vedrørende indkomstbeskatningen. Tidligere, det var i januar måned, var hr. Glistrup — og jeg formoder hele hans parti — tilhænger af, at de arbejdsfrie indkomster var dem, der sidst skulle slippe for indkomstbeskatning. Nu er det altså dem, der først skal slippe. Det svarer vel meget godt til den udvikling, der har været hos hr. Glistrup med hensyn til, hvordan man skal forholde sig over for parcelhuse. Tidligere har hr. Glistrup jo været inde på, at lejeværdien skulle sættes til 10 pct. af købesummen i stedet for de 2-3 pct., som man i øvrigt regner med.

Jeg kan kun beklage igen, at man har taget den stilling, at det er de arbejdsfrie indkomster, der først skal slippe for indkomstskat i dette land. Det gør unægtelig ethvert samarbejde med fremskridtspartiet yderligere vanskeligt.

Må jeg ikke rette en anden fejltagelse, som fremskridtspartiets talsmænd gjorde sig skyldige i. Der er vist ingen i dette ting — eller meget få — der er tilhængere af, at man skal beskatte den „gevinst“, der blot er et udtryk for, at det er en dårligere krone, vi måler i. Det er jo slet ikke det, vi er ude efter. Det, vi er ude efter, er den ekstra gevinst, man skaffer sig på det øvrige samfunds bekostning. Det er urimeligt, om der er nogle få, der skal have lov at sætte sig i besiddelse af den. Det er den, der skal beskattes.

Flygaard (DR):

Blot til hr. Arne Bjerregaard den bemærkning, at jeg har ikke sagt noget om, at staten skal blande sig i et kreditor-debitorforskel. Jeg har blot villet konstatere, at talen om, at man beskatter inflationen, kun har nogen mening, hvis man ikke opererer med nogen fremmedkapital, og hvis man forudsætter, at der ikke kommer reelle værdistigninger, som man ikke selv har medvirket til.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ove Jensen) (FP):

Hr. Jens Foged nævnte et eksempel, men det er jo efter forslaget til den nye lov, som vi ikke aner spor om; vi ved ikke spor om, hvordan den kommer til at virke. Efter den lov, vi har haft indtil nu, bliver ganske almindelig inflation beskattet brandhårdt. Hvad der så kan ske under en ny lov — som måske slet ikke kan vedtages — er det ikke realistisk at tale om i forbindelse med forslaget her om ophævelse af loven. Det mener jeg i hvert fald ikke.

Hr. Arne Bjerregaard var inde på det samme og nævnte, at tillægget på de 6 pct. skulle give dækning for inflationen. Det dækker jo ikke.

Hr. Bernhard Baunsgaard bliver ved med at tale om de arbejdsfrie indkomster og siger, at det er dem, der går fri efter vort forslag. For de ældre virksomhedsindehavere, som har arbejdet et langt liv med en lille virksomhed for at holde den oven vande, er der i hvert fald ikke tale om arbejdsfri indkomst, fordi de får en lille smule til at sikre deres alderdom med, når de sælger deres virksomhed. Der er i hvert fald i dette tilfælde slet ikke tale om arbejdsfri indkomst.

Formanden:

Hr. Jens Foged har bedt om ordet for en ganske kort bemærkning.

Jens Foged (V):

Hr. Ove Jensen siger nu, at jeg kom med et eksempel. Det var hr. Ove Jensens eget eksempel, jeg tog med ejendommen til de 100.000 kr., som efter ganske få års forløb var steget til 200.000 kr. Det var handelsværdien til den tid, sagde hr. Ove Jensen. Beregning også efter gældende lov viser, at efter 6 års forløb bliver et salg til 200.000 kr. ikke beskattet efter loven om kapitalvindingskat. Det gælder altså ifølge den gamle lov, og man bliver endnu mere fri — hvis man kan blive det — efter den nye lov, hvis regeringens forslag vedtages.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kan kun være enig med hr. Jens Foged. Hvis fremskridtspartiets talsmænd satte sig ind i de gældende love, så ville vi nok få en mere saglig debat, men den ville jo ikke blive så morsom.

Må jeg rette en fejltagelse. Jeg har ikke været ude efter, at de små gevinster, der er skabt ved arbejde, skal konfiskeres til samfundet. Men den ekstragevinst, man skaber sig på det øvrige samfunds bekostning, den skal beskattes, ikke andet.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Angående hr. Flygaard's bemærkning om inflationsgevinsten. Vi må jo nødvendigvis sige, at den inflationsgevinst, den ene har, bliver et inflationstab på den anden side. Staten er fuldstændig neutral i dette billede, men så kommer staten og siger: vi vil have gevinsten, men ikke yde til dem, som har haft tabet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om afskrivninger samt varelagerloven [af Knud Jespersen m. fl.].

(Lovforslag nr. 26. Fremsat 16/10 74).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Det forslag, som kommunisterne her fremsætter, går jo ud på følgende: For det første afskaffelse af reglerne om forskudsaf-

skrivning på skibe. For det andet afskaffelse af forskudsafskrivningerne på visse maskiner m. v. og bygninger — det er de såkaldte 700.000 kr.s afskrivninger. For det tredje afskaffelse af regler om nedskrivninger på varepartier, der er købt på bindende kontrakt.

Forslaget begrundes med, at de ekstraordinære afskrivningsregler i sin tid blev indført som særlige støtteforanstaltninger til erhvervslivet, og forslagsstillerne finder det nu urimeligt at bevare disse ekstraordinære afskrivningsregler på baggrund af de lige konkurrencevilkår i EF og de samfundsøkonomiske sparebestræbelser, som er aktuelle.

Lad mig lige kort gøre nogle bemærkninger om hver af de enkelte af de ordninger, som nu foreslås afskaffet.

Da reglerne om forskudsafskrivning på skibe blev indført i 1957, begrundedes det med, at en vis adgang til at afskrive, før skibet blev leveret, havde en ganske særlig betydning for skibsfarten. Det skyldtes for det første de meget store og kostbare enheder, hvorom der sluttedes kontrakt, og for det andet den meget lange leveringstid, i hvilken der skal udredes store byggerater. Der var i 1957 en meget udbredt forståelse for disse forhold, og det tror jeg fortsat der er. Nu har forskudsafskrivninger på skibe været et meget omdiskuteret emne både her i folketinget og i den almindelige debat, men det skyldes jo hovedsagelig de problemer, der har været omkring misbrugene af vores i øvrigt velbegrundede afskrivningsregler. Der er fortsat brug for disse afskrivninger.

I denne forbindelse vil jeg gerne advare mod den misforståelse, at forskudsafskrivninger betyder en samlet skattelettelse for erhvervslivet. Selv om forskudsafskrivningerne afskaffes, vil erhvervslivets samlede afskrivninger blive af nøjagtig samme størrelse, som hvis de gældende regler om forskudsafskrivning opretholdes. Forskudsafskrivningerne bevirker, at virksomhederne får forholdsvis store afskrivninger og dermed lavere skat i den periode, hvor de afholder store udgifter til investeringer. Til gengæld får de mindre afskrivninger og skal derfor betale højere skat i de følgende år, hvor investeringerne indgår i produktionen og afkaster indtægt. Der er altså tale om en